

Tuần Báo Phát Triển Điện Năng

Điện thư : aphancao@videotron.ca
WEB: WWW.VOVI.ORG

số 575

16 tháng 7 năm 2006

Tờ báo hằng tuần ĐIỆN KHÍ PHẦN GIẢI dành riêng phục vụ bạn đạo thực hành Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp

Quý Tướng

*Quý tướng Trời cao tự bước vào
Cần khôn vũ trụ hiểu thấp cao
Thành tâm tu luyện rõ đường nào
Duyên lành tự đạt chẳng ước ao*

Vĩ Kiên

Mục Bé Tám từ 01/06/2006 đến 07/06/2006

Copyright 2006 by Lương Sĩ Hằng & VoVi Multimedia Communication. All rights reserved.

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám, viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải tỏa uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đúng đắn, thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

Kính bái,
Bé Tám

Phần câu hỏi của Mục Bé Tám dành cho buổi sinh hoạt tại thiền đường

- 1) *Quý tướng Trời cao có ích gì?*
- 2) *Minh tâm kiến tánh là sao?*
- 3) *Qui nguyên thiền giác là sao?*
- 4) *Thức giác là gì?*
- 5) *Xảo trá là sao?*
- 6) *Không trung tín là sao?*
- 7) *Đạo đời cần học hỏi hay không?*

<p>1) San Diego, 01-06-2006 7 : 06 AM Hỏi : <i>Quý tướng Trời cao có ích gì?</i></p> <p>Đáp: Thừa quý tướng Trời cao đều mở rộng</p> <p>Kệ: <i>Phân minh đời đạo quý hơn vàng Thành tâm tự học tự bước sang Qui không chánh giác tâm ổn định Sửa mình tiến hóa tự cảm hòa</i></p>	<p>2) San Diego, 02-06-2006 7: 14 AM Hỏi: <i>Minh tâm kiến tánh là sao?</i></p> <p>Đáp: Thừa minh tâm kiến tánh là tự hiểu mình</p> <p>Kệ: <i>Hành trình giao chuyển tâm minh bạch Thức giác tâm tu tự cứu mình Hành trình bớt động tâm sáng suốt Thành tâm tu sửa cứu phần hôn</i></p>
<p>3) San Diego, 03-06-2006 7: 21 AM Hỏi: <i>Qui nguyên thiên giác là sao?</i></p> <p>Đáp : Thừa qui nguyên thiên giác là trở về sự thức tâm</p> <p>Kệ : <i>Thức tâm là tự hiểu mọi việc Hiểu rõ rệt sự sai lầm động Phân minh rõ rệt đường tu tiến Thức giác tâm tu tu sửa mình</i></p>	<p>4) San Diego, 04-06-2006 14 : 33 Hỏi : <i>Thức giác là gì?</i></p> <p>Đáp : Thừa thức giác là tự hiểu sự sai lầm</p> <p>Kệ : <i>Biết mình biết họ tự sửa mình Trí tâm không động còn minh mẫn Thực hành tu tiến chuyện rất cần Học xong bài học đời là tạm</i></p>
<p>5) San Diego, 05-06-2006 14 : 38 Hỏi : <i>Xảo trá là sao?</i></p> <p>Đáp : Thừa xảo trá là lời nói không thật</p> <p>Kệ : <i>Không minh đời đạo tâm càng động Nói năng không đúng không giữ lời Trễ nãi khó tin khó thực hành Duyên Trời tận độ mà không biết</i></p>	<p>5) San Diego, 06-06-2006 14: 50 Hỏi: <i>Không trung tín là sao?</i></p> <p>Đáp : Thừa không trung tín là không tin cậy</p> <p>Kệ : <i>Duyên Trời có sẵn không thanh tịnh Bình tâm học hỏi tự sửa mình Duyên đạo tình đời đang chuyển biến Thực hành chánh pháp tự vượt xuyên</i></p>
<p>7) San Diego, 07-06-2006 14 : 56 Hỏi: <i>Đạo đời cần học hỏi hay không?</i></p> <p>Đáp: Thừa rất cần học để tiến hóa</p> <p>Kệ: <i>Siêng tu tự học tâm đạt đạo Thức giác chính mình chuyển thấp cao Cần khôn vũ trụ tự bước vào Thực hành chánh pháp rõ thấp cao</i></p>	

LỢI ÍCH NIỆM NAM MÔ A DI ĐÀ PHẬT

..... Mình vừa niệm Phật mới 3 câu, nói chuyện tới 10 câu thì nó không có đúng. Nói chuyện 10 câu, nó xâm chiếm câu kia, rồi mình niệm Phật có 3 câu mà nói chuyện này giờ tới 100 câu, cái đó nó quan trọng lắm đó.

Cho nên tui dẫn mấy người đi làm về, ngồi yên trong phòng, thanh thoi nhẹ nhàng, giờ này là giờ của tui không ai động. Tui lo tui niệm Phật tuần tự Nam Mô A Di Đà Phật, tui nghe rõ ràng Nam Mô A Di Đà Phật, rồi tui thấy cái nước miếng tui nó chảy. Lần lần tui mới thấy cái máu tui nó được thay đổi. Tui là người y sĩ tự trị bệnh, trị bệnh gì? Tinh thần tui. Tui ngồi tui niệm thét là thần kinh tui nó ổn định, nhẹ nhàng thôi.

Vô trong góc phòng ngồi, niệm nhẹ nhàng, chứ không phải tui niệm cho người ta nghe. Tui ngồi tui chiêm ngưỡng sự nhẹ nhàng, sự tinh vi của phần hồn tui, một hào quang sáng suốt của chính tui. Tui niệm Nam Mô A Di Đà Phật, tui tưởng tới Đức Phật đã giải thoát được, tui cũng đang trên hành trình giải thoát như ngài. Tui nghĩ, tui niệm... niệm... niệm... (âm thanh nhẹ như hơi thở), tự nhiên nó trở về khôi phục lại. Cái đó nó đạt được cái diệu pháp, sau này cái chơn ngôn mới độ tha. Lúc mình nói chuyện, nói người ta nghe rất cởi mở, mà cái đó từ trong đáy lòng mình nói ra được thì nó mới thông minh, không phải ai tài hơn ai đâu. Thà đi chậm mà chắc, đi mau mà thất bại, không nên. Chậm mà chắc, cứ việc đi thùng thủng, thùng thủng đi. Tu cũng vậy, đời cũng vậy, cũng phải chậm mà chắc, chớ không có nôn nóng. Nôn nóng đời cũng hư hết hà... đạo cũng không có thành, mất hết nhuệ khí, phải từ từ. Như tui hồi trước tui tu, tui về nhà tui ngồi (xuống ông Tư thì ông nói niệm Nam Mô A Di Đà Phật), về ngồi, ngồi ghé bành trước nhà nhắm mắt niệm Nam Mô A Di Đà Phật, mấy sư phụ tui đi ngang, kéo lỗ tai: “Thằng này nhắm mắt làm gì? Ở nhà mà nhắm mắt?”, kéo cái lỗ tai. À... bởi vì người ta thấy lạ, người ta thương mình, “thằng này nó điên, ngồi nhắm mắt”. Hồi đó mình không có chỗ yên lặng như bây giờ. Quý vị đây có chỗ yên lặng, có cái phòng vô ngồi nhắm mắt, thoi thới nhẹ, nghĩ tới ông Phật cao siêu bất diệt. Nghĩ cái đó rồi mình từ từ niệm Nam Mô A Di Đà Phật để mình nghe, co lỗ tai nó chạy đi đâu, nước miếng chuyển chạy chỗ nào?

Chớ bây giờ mình đang niệm Phật, mình nghĩ tới cái bánh làm chưa xong, không có được đó, nghĩ cơm chưa chín là không có được. Tất cả đều là dứt hết nhơn duyên, cắt đứt hết tất cả nhơn duyên trong giây phút mình niệm Phật, thất tinh lục dục nhơn duyên đều bỏ hết, không còn gì nữa hết. Ngồi mình niệm, bình tâm niệm như vậy.

Quý vị về làm thử như vậy, nó hay lắm và rất siêu. Mình đạt được cái diệu pháp mình thấy hay, sung sướng lắm. Chớ nhiều người không biết, không biết, nói Nam Mô A Di Đà Phật, nói Nam Mô A Di Đà Phật thôi. Nói 2, 3 câu đủ rồi, không ai nghe. Ông Phật nghe hết rồi nhưng mà mình chưa đắc. Làm chưa đúng là chưa đắc, thấy hông? Cái bánh nó chưa đủ lửa làm sao nó chín. Mình niệm Phật cũng như mình nung nấu một cái gì, chờ nó thành. Niệm Phật là chuyển chạy tất cả điện năng trong cơ tạng qui một, là nung nấu linh dục, lần lần nước miếng nó ngọt. Nước miếng người nào làm đúng là ngọt như đường phèn. Lúc đó nói chuyện hay, tức là triết. Nào giờ không biết triết là cái gì, mà bây giờ nói triết, nói hay lắm. Thủ sẵn cái chìa khóa là niệm Nam Mô A Di Đà Phật. Mà trước khi niệm Nam Mô A Di Đà Phật anh phải nghĩ tới cái cảnh giải thoát thanh nhẹ. Cuộc đời của anh không phải sống ở đây, anh từ Tam Thập Tam Thiên giáng lâm xuống thế gian. Bây giờ anh phải trở về Tam Thập Tam Thiên, cõi sáng lạn ở bên trên.

Thì trong lúc anh đi về, anh ngồi thanh tịnh, nhắm mắt ý niệm Nam Mô A Di Đà Phật bao nhiêu phút cũng được. Ban đầu 5 phút cũng được, sau rồi 6 phút, 7 phút, 8 phút đến 10 phút, tới nửa tiếng. Anh niệm được tới 1 tiếng đồng hồ thì con người của anh nó sẽ bắt đầu thay đổi. Rồi từ đó anh niệm liên tục thì hoàn toàn sẽ thay đổi tánh tình, mà anh sẽ ngạc nhiên. Phần thông minh của anh sẽ gia tăng. Trong lúc mình niệm Phật mình phải nghĩ là mình liên hệ với chư Phật ở cõi Thiên Đàng

chớ không có ở cõi thế gian. Từ đó là cái chìa khóa giải quyết được nhiều chuyện lắm, là cái cơ duyên may mắn sẽ đến với mình rất nhiều, thì tất cả vấn đề ở thế gian này xảy ra, cái nguồn gốc do tâm phát khởi mà thôi. Cho nên cái tâm mình phát khởi tốt, thiện lành, mình hướng về Phật, mình niệm Phật là cái tâm mình phát khởi thiện lành, thì càng ngày nó càng giải cái nghiệp tâm đó. Nó có cái lý do. Cuộc sống của chúng ta là phải có điện năng từ cơ tạng và tâm thức, có điện năng nó mới sống được. Mà chúng ta hướng hạ, lo âu thì làm sao giải quyết được cái nóng tánh. Người ta hướng thượng nó mới giải bớt cái nóng tánh, thì tự nhiên chúng ta trở nên bình thản, thì cái dịp may mắn nó nhiều hơn. Mỗi mỗi phải dày công, tất cả những hiện hữu, những cái gì mà chúng ta dùng đây đều là dày công tạo thành, thì chúng ta muốn làm cho cơ cấu chúng ta thanh thản, phải bỏ công, làm một kỳ công sắp đặt nó mới tái hội được sự thanh nhẹ. Ở đời này không có phép lạ nào cho hết, phép lạ đã có rồi, Ông Trời sanh cái xác của bạn là phép lạ, bạn là người có trách nhiệm lập lại trật tự mà thôi. Ở đây tu là phải hành, phải làm, chứ không nên nói tu mà không tu, không được! Tu là phải hành, tự nhiên sẽ có kết quả.

Ý lực của chúng ta càng ngày càng mạnh thì tất cả những trở ngại gì chúng ta cũng có thể vượt qua được. Ý lực đó ở đâu? Do niệm Nam Mô A Di Đà Phật. Rồi nó đồng nhứt, nó tạo thành ý lực. Ý lực đó mới là cứu cái đời và tiến tới cái đạo rõ rệt....

THƠ

ĐI ĐẠI HỘI

*Ngoại tề có đâu để gặp Thầy?
Hướng về Đại Hội vậy mà hay
Thanh quang điển giới cũng thanh nhẹ
Cùng lúc Đại Hội ngồi tịnh bay
Kiết xác thân nghèo đành tỉnh tọa
Phủ tạng đi mãi thiên mê say
Nương nhờ, phút chót khi hoàn khí
Mở đĩa xem phim cũng gặp Thầy!
Bình Tân, 22-06-2006
Minh Nghĩa.*

====

KHUYẾN BẠN TU THIỀN

*Có người luận đạo thiệt là dai
Nói dóc đã sai cứ nói hoài
“Cóp” của Tiên kia vài chữ đạo
“Chôm” nơi Thi nọ mấy lời hay
Dốt vẫn lại khoái chơi câu chữ
Bằng trắc không tường vận lệch sai
Muốn đạt Đức Tài nên kiểm sửa
Muốn thành Tiên Phật phải hiền ngay!*

*Người tu Pháp Lý xin ghi nhớ:
Phàm Ngã diệt xong mới thiệt tài!
TP. HCM, 22-05-2006
“Thằng Diên Vô Vi”*

=====

Đẹp Đời

*Đẹp giúp người đi khắp nơi,
Dầu sao đẹp cũng giúp người như bồ.
Thương đẹp thì phải thương bồ,
Đẹp thì mua được thì bồ khó hơn.
Thầy thương giúp cho bắt hồn,
Bạn đạo thương Thầy lên đờn lên dây.
Thầy thương đi đó đi đây,
Bạn đạo thương Thầy vui vầy cảm giao.
Thầy thương ban rải đạo cao,
Bạn đạo thương Thầy không sao không rời.
Thầy thương dạy đạo ở đời,
Bạn đạo thương Thầy mở đời thượng ngưng.
Thầy thương soi sáng như gương,
Bạn đạo thương Thầy dựa nương chung nhà.
Thầy thương vui quá quên nhà,
Bạn đạo thương Thầy quá vui quá chừng.
Nam Mô A Di Đà Phật, Thông Hải.*

Hoàng Kiệt, 07/10/06

=====

**THÔNG BÁO GHI DANH TRÌNH DIỄN VĂN NGHỆ
ĐẠI HỘI “HỘI TỰ VINH QUANG”**

Chúng tôi hân hoan kính mời toàn thể quý bạn đạo sắp đi tham dự Đại Hội “Hội Tự Vinh Quang” tại Thailand vui lòng ghi danh đóng góp cho chương trình văn nghệ đại hội đêm 21/08/2006 và 23/08/2006.

Vì thời gian trình diễn có hạn, mong quý bạn vui lòng ghi danh trước ngày 30/07/2006 để chúng tôi tiện việc sắp xếp chương trình. Quý bạn nào ghi danh trước sẽ được ưu tiên hơn về thời gian trình diễn. Chúng tôi sẽ ngưng việc ghi danh khi đã có đủ các tiết mục. Kính mời các ban văn nghệ của mỗi thiền đường địa phương khuyến khích và ghi danh cho những tài năng văn nghệ của địa phương mình.

Mời quý bạn đạo ghi danh bằng cách gửi về địa chỉ email: vannghevovi@yahoo.com
Trong email xin ghi rõ các chi tiết như sau:

- Subject của email: Van Nghe và ngày diễn (21/08 hay 23/08)
- Tên họ người trình diễn hoặc người đại diện
- Địa phương / Thiền Đường
- Tiết mục, thể loại (ca, vũ, nhạc, kịch v.v.)
- Thời gian trình diễn
- Nội dung và lời muốn được MC giới thiệu cho màn trình diễn

Chúng tôi sẽ thông báo quý bạn nào đã ghi danh đóng góp về chương trình và thời gian trình diễn sau khi đúc kết được chương trình.

Chân thành cảm ơn và mong được sự hưởng ứng ghi danh văn nghệ của quý bạn đạo.

Thân mời,

Ban Văn Nghệ Đại Hội,
Vô-Vi Multimedia Communication kính bái.

**THÔNG CÁO DÀNH CHO BẠN ĐẠO THAM DỰ
ĐẠI HỘI “ HỘI TỰ VINH QUANG” TẠI BANGKOK**

---

1) Về việc GỎI HÀNH LÝ tại phi trường:

Hãng Cathay Pacific:

Các bạn đạo đi máy bay qua hãng Cathay Pacific Airlines có thể mang 2 hành lý. Mỗi hành lý có thể cân nặng đến 70 lbs tối đa nếu khởi hành từ phi trường Los Angeles hay San Francisco. Ngoài ra các bạn có thể mang theo lên máy bay 1 xách tay hoặc hành lý nhỏ và không nặng quá 15 lbs, nếu không thì sẽ bị tiền phạt rất mắc.

Riêng những bạn đạo nào khởi hành từ những tiểu bang khác với các hãng máy bay Mỹ rồi chuyển qua hãng Cathay Pacific connection flights) thì các hãng máy bay Mỹ giới hạn trọng lượng của mỗi hành

lý là 50 lbs. Nếu gói trên 50 lbs và dưới 75 lbs thì phải trả thêm \$25.

Còn các chuyến bay từ Bangkok trở lại Mỹ thì hành lý có thể cân nặng đến 70 lbs và hành lý sẽ được chuyển đến nơi đến cuối cùng và các bạn sẽ không phải trả thêm 1 lệ phí nào cả. Tuy nhiên khi về lại Mỹ và lấy hành lý ra để qua hải quan, sau khi kiểm soát xong các bạn phải để hành lý vào chỗ "baggage carousel - connecting flights" thì hành lý sẽ được chuyển đến hãng máy bay nội địa Mỹ thì sẽ không phải trả thêm một lệ phí nào cả. Nếu hành lý lấy ra rồi check-in lại tại quầy vé nội địa thì có thể phải chịu lệ phí phụ trội. Xin các bạn lưu ý điểm này.

Các bạn đi từ phi trường LAX & SFO về Vietnam với Cathay Pacific, và bạn về đi hãng máy bay Air Vietnam để đi Bangkok có thể mang theo hành lý cân nặng 70 lbs.

Các hãng máy bay khác:

Các bạn đi với hãng máy bay khác, xin liên lạc với hãng máy bay nội địa và quốc tế để biết thêm chi tiết về trọng lượng của hành lý.

**Kính chúc Quý Bạn thượng lộ bình an,
Vo-Vi Multimedia Communication kính bái,**

BẠN ĐẠO VIẾT

KINH NGHIỆM TU THIỀN

Tính đến nay, thời gian tu học của tôi cũng đã trên 20 năm dài. Tôi đã học hỏi được rất nhiều điều hay ho, quý báu; cũng như đã trải qua không biết bao nhiêu là kinh nghiệm vừa hạnh phúc lẫn khổ đau trong cuộc đời tu hành. Thế nhưng tôi vẫn thấy có một điều đáng tiếc là thành quả tiến hóa trên con đường đạo của tôi chẳng được là bao, nó thật quá nhỏ nhoi, quá thấp kém so với những gì mà các vị đại căn, các bậc thánh hiền đã đạt được trong đời tu hành của họ. Đối với riêng tôi, thành quả tốt đẹp thì quá ít, nhưng những kinh nghiệm thất bại, sai lầm thì quả thật quá nhiều. Dầu sao, trong cái dở cũng có cái hay của nó. Hôm nay tôi xin mạo muội kể sơ lược 3 câu chuyện sai lầm mà tôi đã được học hỏi và chứng nghiệm tự bản thân hầu chia sẻ cùng tất cả chư huynh tỷ và bằng hữu trong Pháp Lý VôVi chúng ta:

1) Câu chuyện thứ nhất: Ngay từ thuở ban đầu gặp Pháp Lý Vô Vi, lúc ấy tôi đang sa cơ lỡ vận trên đường đời, cái khó nghèo cứ mãi đuổi đeo không ngừng, tự thân phải chật vật, bôn ba tìm kiếm hết việc này đến việc khác, kể cả những việc hạ đẳng nhất trong xã hội thời bấy giờ (sau năm 1975), nhưng vẫn không thay đổi được số phận cơ hàn của mình. Mãi đến khi gặp được Pháp Lý Vô Vi qua sự giới thiệu của một người bạn tu (1980). Tôi tu theo và có nghe Thầy nói: "Người tu có điển có tiền!". Lòng tôi như "mở cờ trong bụng", tôi thâm tự nghĩ, vậy là thời may đã đến, tôi nhất định phải tu hành, phải công phu tinh tấn, siêng năng để giải trừ số mệnh đói nghèo của mình, mình nhất định phải giàu có nhòату! Thế là tôi đã thực hành pháp một cách quyết liệt, kiên trì, bất chấp mọi khó khăn, thử thách của cuộc đời.

Nhưng lạ kia! Sao đã hơn cả năm dài khổ công tu hành rồi, nhưng tôi vẫn chưa thể thay đổi được gì cho mình, cái nghèo vẫn chưa chịu buông tha tôi. Không lẽ ông Thầy ba sạo, dụ khị những người

còn ngu si như tôi? Một Minh Sư không lẽ lại lừa đảo chúng sanh mê muội và đau khổ? Nhiều hoang mang, thắc mắc cứ quanh quẩn trong tâm trí tôi. Nhưng rồi may thay! Sự lo nghĩ của tôi cũng được các bậc huynh trưởng tu trước, có nhiều hiểu biết và kinh nghiệm giải tỏa dần. Khi ấy, tôi mới bật ngửa ra và cảm thấy vừa xấu hổ vừa buồn cười cho sự tham lam và ngu dốt của chính mình. Tôi đã hiểu ra rằng, khi Thầy nói: “Người tu có điền có tiền” có nghĩa là khi ta thành tâm hướng về Đạo, tâm cầu chân lý và tu học để giải thoát khỏi thế gian tạm giả khổ đau này, thì lúc ấy chúng ta sẽ được sự hỗ trợ và ân độ của Bề Trên Vô Vi, nhất là những khi ta gặp cảnh ngộ khó khăn, và sẽ cho ta có đủ mọi phương tiện cần thiết trong cuộc sống như: Com ăn, áo mặc, nhà ở, xe đi v.v. và Đó là công đức mà Bề Trên tự nguyện cứu trợ kẻ tu hành chân chính, mà không cần bất cứ sự nài nỉ, van xin, lại càng không phải do sự nịnh hót, tâng bốc nào. Thế nhưng trong thời gian qua, tôi công phu hành luyện thiền pháp chẳng qua chỉ là mong muốn thoát cảnh đói nghèo, muốn được giàu có, muốn tu thiền để có điền sẽ có tiền! Cái suy nghĩ lệch lạc này đã quá sai lầm, khác gì lấy Đạo tạo đời, vì thế cho nên làm sao Bề Trên Vô Vi dám hỗ trợ cho tôi chứ!? Làm thế sẽ vô tình khuyến khích tôi đi lạc sâu vào lối tà nữa sao? Tôi đã sai lạc ý nghĩ và đã tự gạt mình, tự lừa dối Trời Phật. Thế cho nên tôi cứ bị phạt và cứ chìm đắm trong bể khổ cuộc đời, để có một ngàyà chợt bừng tỉnh cơn mê và tự ăn năn thức tâm chính sửa. Bây giờ nghĩ lại, tôi đã thấu triệt lời Thầy đã dạy: “Sai một ly, đi một dặm!” mà nghe thấm thía lấy mình. Ngày nay, nhờ minh tường chân lý qua lời dạy của Thầy: “Tu có điền có tiền” tôi đã minh chứng được nó và không còn thấy thiếu thốn gì nữa từ vật chất đến tinh thần. Dĩ nhiên, tôi cũng hiểu rằng có tiền ở đây là có đủ theo nhu cầu cần thiết cho cuộc sống, chứ không phải giàu xụ, rồi lo toan tính toán, và rồi vô tình vun bồi lòng tham lam, vụ lợi, ích kỷ cho cá nhân mình. Nếu tu Vô Vi mà bỗng phát tài, giàu to, tiền của tràn ngập, dư thừa là coi chừng bạn đã lạc vào khối vật chất Ngũ Hành rồi đó. Và sớm muộn gì rồi ta cũng sẽ đối đầu với sự thất bại và khổ đau ở tương lai mà thôi! Rồi cuối cùng cũng đành giả từ tất cả những tạm giả của cuộc đời để về cõi luân hồi với hai bàn tay không và một tâm hồn tối tăm, ngu muội. Tóm lại, người tu chân chánh không sợ nghèo, sợ đói mà chỉ sợ mình thiếu tu mà thôi! Viết đến đây, tôi lại nhớ có lần Thầy đã nói với một bạn tu khi bạn ấy than thở mình khó khăn, thiếu thốn nhiều thứ quá: “Người tu hành chân chính, thật tâm không có thiếu gì hết, chỉ có thiếu TU mà thôi!”. Thật nghe thấm thía làm sao, phải không các huynh đệ và bằng hữu?!

2) Câu chuyện thứ hai: Thời gian mới ngộ Pháp Lý Vô Vi, được bạn đạo giới thiệu về Ông Tám, tôi rất quý trọng Thầy, một Chân Sư đã đem một pháp lành, một báu vật của thời đại đến cho chúng sanh đang lặn ngụp trong dòng đời mê muội. Lúc ấy tôi kính trọng, tôn sùng Ông Tám lắm, thỉnh thoảng tôi vô tình nghe có ai đó nói xấu về Ông là tôi tức giận trong lòng, đôi khi không kiềm chế được tôi xô ra thành lời, cự lại họ và thế là tạo gây khẩu nghiệp, tạo sự oán thù. Có một lần, vì không thể chịu nổi sự khinh thị, xúc phạm của người khác đối với Ông Tám, tôi đã gần như chưởi rủa, mạt sát họ, khi họ dám hiên ngang đối diện và phê phán, chỉ trích thẳng Ông Tám, tôi sợ Ông Tám phiền lòng, phật ý vì những lời thô bỉ, khinh thị đó, nhất là trước mặt rất đông chúng đệ tử của Người. Nhưng, thừa các bằng hữu thân mến, sau đó xét kỹ lại tôi biết mình đã sai lầm, và nó cũng không kém phần nghiêm trọng. Ông Tám khi ấy đã nhìn tôi bằng ánh mắt vừa thương cảm vừa trách móc, có lần phân thất vọng về đệ tử của mình (mãi về sau tôi mới hiểu ra tại sao). Chính những điều đó đã giúp tôi minh những gì sai trái mà tôi đã gây ra. Thầy dạy tôi phải biết hy sinh, phải nhẫn nhục tôi đa và giữ tâm thanh tịnh trong bất cứ hoàn cảnh nào xảy đến, thế nhưng tôi đã làm ngược lại những gì Người đã dạy. Tôi làm như vậy vì bệnh vực Thầy, và tôi nghĩ rằng Thầy sẽ khen tôi (vì biết nịnh Thầy mà!) nhưng thật ra tôi đã sai lầm đáng trách. Người ta chưởi Thầy, Thầy không giận, không phiền, thì người ta càng kính nể Người hơn; còn tôi, họ chưa động đến đã dùng dùng sân si, thô lỗ, vô tình tôi đã tự hạ thấp giá trị và nhân cách của chính mình, bị họ khinh chê là cái chắc. Minh cứ suy bụng ta ra bụng người khác, cứ lo sợ Ông Phật bị động tâm mà không thấy chính mình đang động loạn quá chừng. Tự mình làm xấu hổ mình và còn làm xấu mặt Thầy mình, vì người đời sẽ phê

bình: Sao ông có những tên học trò kém cỏi, hung dữ như vậy? Vô tình, chính tôi đã khinh bỉ Thầy mình, xem thường Thầy mình mà cứ nghĩ rằng mình tôn trọng Thầy. Khinh thứ nhưt là, dám nghĩ rằng Ông Thầy sẽ bị động tâm bởi những chuyện không ra gì kia (lời phi báng), Thầy là Phật mà còn dễ bị động như thế thì có xứng đáng là Thầy, có đúng là Phật như ta ca tụng chẳng? Khinh thứ nhì là, học Thầy mà không làm đúng những gì Thầy đã dạy (là khinh Thầy, chứ có trọng Thầy đâu!). Đến nay mỗi khi nghĩ lại, tôi vẫn còn nghe hổ thẹn và hối hận vô cùng. Tôi quả là một đệ tử kém cỏi và tu học chưa tới đâu cả!

3) Câu chuyện thứ ba: Vấn đề sau cùng này, nói ra tôi biết sẽ có nhiều người bất mãn tôi, nhưng tôi phải tự thú những gì tôi cảm thấy sai lầm và muốn chia sẻ cùng tất cả, mong những ai không đồng tình thì hỷ xả và bỏ qua cho. Lúc trước đây, khi mới bước vào đường tu học với Pháp Lý Vô Vi, tôi cũng nghĩ mình phải cố gắng được gần Thầy nhờ đó mình sẽ được Người hỗ trợ và sẽ được mau tiến. Mỗi khi có tổ chức Đại Hội là tôi nhất định phải tìm mọi cách đi cho bằng được, thậm chí có những lúc không có đủ tiền bạc, tôi cũng ráng mượn để đi, vì tôi nghĩ rằng khi gặp Thầy tôi sẽ hưởng được thanh điển của Người và sẽ dễ tu dễ tiến, sẽ được giải tỏa mọi nghiệp chướng oan khiên mà tôi đã lỡ tạo ra trong kiếp này, cũng như từ bao đời kiếp xa xôi trước. Như thế tôi sẽ đỡ cực nhọc công phu hơn, và không phải lo sa xuống địa ngục vì đã có sự hỗ trợ của Thầy. Nhưng sau vài lần gặp được Thầy, tôi đã phát hiện ra rằng, những gì tôi nghĩ là sai lầm hoàn toàn. Quả thật, khi tôi gặp Thầy cũng đã cảm nhận được khi ấy những sự thanh nhẹ khác thường, và những dạy bảo đã giải tỏa biết bao phức tạp mà tôi cứ chất chứa trong thân tâm, nhưng đó không phải là tất cả thành quả mà người chân tu cần có. Tai hại hơn, là bên cạnh ý nghĩ trên, tôi lại nảy sinh ra tinh thần ý lại, dựa hơi đối với Thầy, chính điều này là một mối nguy ngầm ngấm ngầm đáng ngại, nó sẽ âm thầm phá tán và làm trở ngại sự tiến hóa của một phần hồn ngu muội như tôi.

Sau khi dự Đại hội về, khoảng 2, 3 tuần lễ đầu tôi cảm thấy tâm thức mình thật nhẹ nhàng làm sao, trong đầu tôi lúc nào cũng nghĩ đến câu “Nam Mô A Di Đà Phật” và nghĩ đến Thầy chứ không thích nghĩ gì khác. Thanh điển lúc nào cũng bao bọc lấy tôi, lúc ấy tôi rất tinh tấn. Tiếc thay, điều này chỉ trong vài tuần lễ đầu thôi, sau đó tôi bị cuộc sống của đời vây phủ kín, tôi bị công việc “quây” tung bưng. Thế là thanh điển của lần tao ngộ Thầy dần dần tan biến mất lúc nào tôi cũng không hay, và tôi lại “mèo hoàn mèo”, bấy giờ tôi cảm thấy mình còn nặng nề hơn cả lúc chưa đi Đại hội nữa. Tôi liền hiểu ra rằng, cái mà tôi có được, thường thức khi đi gặp Thầy ở Đại hội cũng chỉ là cái vốn liếng tạm bợ, tạm thời thôi, nó không phải của mình. Vốn liếng đó nếu mình không biết sử dụng thì rồi nó cũng sẽ tiêu hao theo thời gian, và nó chính là món nợ ta đã vay và không biết bao giờ mới trả nổi. Đây là tôi chưa nói đến những người đã đi Đại hội trong sự “tính toán” thiệt hơn; chẳng hạn như : Có người đã mượn tiền nợ đi gặp Thầy, khi về được Thầy và Vô Vi khuyên cho có việc làm vô tiền để thanh toán được nợ nần, mình đi cũng làm vậy thế nào cũng được Thầy độ trả hết nợ lo gì. Thế rồi, khi đi Đại hội về, người đó nợ ngập đầu, không tìm đâu ra tiền để trả nợ, đành phải chạy mượn đầu này trả đầu kia cho đúng kỳ hạn, hoặc cứ hện lần hện hồi cho qua ngày tháng. Tại sao công chuyện như nhau mà kết quả lại trái ngược như thế? Để hiểu thôi, một đảng thành tâm muốn gặp Thầy để học hỏi, để thăm Thầy; một đảng gặp vì ham vui, vì lòng tự hào, tự ái, kèm theo sự tham lam tính toán vụ lợi. Mà Thầy có dạy tính toán là trước thì hút trước, hút nạn đến thế là hút động loạn, khổ não mà thôi. Ta có thể tự lừa gạt ta, chứ làm sao có thể qua mặt Thầy, hoặc đối gạt Trời Phật được!? Cho nên, tôi thấy có người đi dự Đại hội, gặp Thầy về nhà vẫn bị nạn như thường, điều đó minh chứng họ đến với Thầy với cái tâm vụ lợi, ý lại chứ không phải với thành tâm thiện chí vì đạo pháp. Họ lợi dụng đạo để tạo đời, vun bồi thêm danh lợi, địa vị thế gian, thì chỉ có một con đường đi xuống hạ tầng, chứ làm sao đi lên cõi thanh nhẹ được. Tất cả những điều tôi kinh nghiệm qua bản thân tu học ở trên thật ra Thầy cũng đã có dạy hết rồi trong hàng ngàn cuốn băng giảng của Người, nhưng vì mãi tham lam, ngu muội mà tôi cũng như đa số không chịu suy xét, nghiền ngẫm đó thôi. Thầy từng khẳng định người tu Vô Vi là phải tự tu tự tiến, không ý lại, dựa hơi

Thầy Tô, Phật Trời. Nếu Thầy hay Phật Trời độ cho ta thành Phật được thì các Ngài đã độ ta về Thiên Quốc hay Niết Bàn từ khuya rồi, đâu có kêu ta phải cực nhọc, khổ hạnh công phu tu thiền: Soi hồn, Pháp luân và Thiền định như bây giờ cho tốn thời gian, công sức. Rồi có người nghĩ mình phải gặp Thầy, gần Thầy thì Thầy mới biết mình và cứu độ mình, cho nên phải cầu xin van nài, vái lạy Người cho nhiều, cung phụng Người cho tươm tất mong sẽ được Người đoái hoài. Nghĩ như vậy quả thật ta quá khinh miệt Phật, phỉ báng Thầy. Phật Trời là đáng giác ngộ, từ ái và công bằng, các Ngài đâu vì kẻ này van xin mà cho, mà cứu độ, còn kẻ kia vì không van xin nên bỏ chết nó, trừ dập nó! Chúng sanh cứ đem phàm tâm eo hẹp, ích kỷ của mình mà cứ tưởng Trời Phật cũng vậy sao? Thật ra, ở nơi nào có thành tâm là nơi đó có Phật Trời. Thầy có dạy: “Khi các bạn nghĩ đến tôi là tôi đến bên các bạn đó chứ đâu, nhưng vì các bạn còn u tối nên không thấy đó thôi”.

Bây giờ tôi không còn bận tâm về việc đi gặp Thầy hay không, mà điều duy nhất mà tôi phải quan tâm là lo công phu tu hành cho tốt, và tôi tin tưởng tuyệt đối rằng Thầy lúc nào cũng kề cận bên tôi, dìu dắt tôi, hỗ trợ tôi mỗi khi tôi cần, cho dù tôi không bao giờ cầu xin Người, chỉ cần tôi có thiện tâm thiện chí tu hành là đủ. Tôi tin tưởng hoàn toàn vào tấm lòng Từ AÔi và Công Bằng của Người, cũng như của Chư Phật Chư Tiên, của Đức Thượng Đế tối cao.

Tôi xin chân thành đóng góp chút hiểu biết nhỏ nhen từ bản thân tu học của mình, hy vọng tất cả chư bằng hữu và huynh tỷ cảm thông và chia sẻ. Các huynh đệ và bằng hữu muốn làm gì thì cứ làm theo khả năng mình, nhưng xin nhớ cho là đừng xa rời tâm đạo chân thành, cầu học và cầu tiến, cầu giải thoát cho tâm linh; nhất là đừng bao giờ móng vọng, có ý đồ so đo tính toán để cầu mong danh lợi, tiền của thế gian thì sẽ tự chìm tâm linh mình vào cõi tối tăm ngu muội đời đời, cũng có nghĩa là tự hủy diệt tâm linh của chính mình.

Thành thật cảm ơn sự chia sẻ của các huynh tỷ và bằng hữu, và kính chúc tất cả luôn tự thức và thăng hoa tiến hóa đến vô cùng.

VN, 18-06-2006

TIÊU LONG NỮ.